HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

17 septembrie 2009 *

În cauza C-519/07 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introdus la 21 noiembrie 2007,

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de domnii H. van Vliet și S. Noë, în calitate de agenți,

recurentă,

cealaltă parte în proces fiind:

Koninklijke FrieslandCampina NV, fostă Koninklijke Friesland Foods NV, fostă Friesland Coberco Dairy Foods Holding NV, cu sediul în Meppel (Țările de Jos), reprezentată de E. Pijnacker Hordijk și W. Geursen, advocaten,

reclamantă în primă instanță,

* Limba de procedură: olandeza.

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul A. Rosas, președinte de cameră, domnii A. Ó Caoimh, J. N. Cunha Rodrigues, J. Klučka și A. Arabadjiev (raportor), judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,
grefier: domnul H. von Holstein, grefier-adjunct,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 12 martie 2009,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 23 aprilie 2009,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, Comisia Comunităților Europene solicită anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 12 septembrie 2007, Koninklijke Friesland Foods/Comisia (T-348/03, denumită în continuare „hotărârea atacată"), prin care s-a dispus anularea în parte a Deciziei 2003/515/CE a Comisiei din 17 februarie 2003 privind schema de ajutor pusă în aplicare de Țările de Jos pentru activitățile de finanțare internaționale (JO L 180, p. 52, denumită în continuare „decizia în litigiu").

Cadrul juridic național

2 Prin Legea din 13 decembrie 1996 (Stb. 1996, nr. 651) de modificare a Legii privind impozitul pe profit din 1969 în vederea combaterii erodării bazei impozabile și a consolidării infrastructurii fiscale (wet tot wijziging van de wet op de vennootschapsbelasting 1969 met het oog op het tegengaan van uitholling van de belastinggrondslag en het versterken van de fiscale infrastructuur), a fost introdus articolul 15 b în Legea privind impozitul pe profit din 1969 (wet op de vennootschapsbelasting 1969, denumită în continuare „Legea din 1969”), care prevede o schemă fiscală specială pentru activitățile de finanțare internaționale ale unor întreprinderi care fac parte dintr-un grup (denumită în continuare „schema CFA”). Această schemă a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1997.

3 Articolul 15 b alineatul 1 prima teză din Legea din 1969 prevede:

„În cazul unei entități care face parte dintr-un grup internațional și care desfășoară, exclusiv din Țările de Jos, activități de finanțare în beneficiul unor entități aparținând acestui grup care sunt stabilite sau au și sediul social în cel puțin patru state sau pe două continente, la cererea contribuabilului, inspectorul încuviințează, în condiții pe care le stabilește el, constituirea unei rezerve pentru riscuri legate de aceste activități de finanțare […]”

4 Rezultă din articolul 15 b alineatul 3 din Legea din 1969 că contribuabilul care obține schema CFA poate afecta 80 % din beneficiul impozabil total unei rezerve pentru riscuri. Sumele astfel destinate pot fi utilizate în diferite scopuri prevăzute de această lege. Astfel, potrivit articolului 15 b alineatul 5, în cazul dobândirii de acțiuni la o societate olandeză sau străină sau al aportului de capital la o asemenea societate, o cotitate, cuprinsă între 50 % și 100 %, din prețul de achiziție sau din aportul în capital poate fi reținută din rezervă fără plata impozitului.

5 Articolul 15 b alineatul 10 din Legea din 1969 prevede că inspectorul decide, la cererea contribuabilului, acordarea beneficiului schemei CFA și precizează condițiile acestei scheme prin intermediul unei decizii supuse căilor de atac (denumită în continuare „aprobare CFA"). Aprobarea CFA se acordă pe perioade de 10 ani.

6 Ca urmare a adoptării deciziei în litigiu, prin articolul 1 secțiunea D din Legea din 15 septembrie 2005 de modificare a Legii privind impozitul pe profit din 1969 – înlăturarea schemei de finanțare a întreprinderilor care fac parte dintr-un grup (wet van 15 september 2005 houdende wijziging van de wet op de vennootschapsbelasting 1969 – vervallen van concernfinancieringsregeling, Stb. 2005, nr. 468), a fost abrogat articolul 15 b din Legea din 1969.

7 Articolul 2 din menționata lege din 15 septembrie 2005 prevede că, în privința contribuabililor supuși impozitului pe profit care, la 11 iulie 2001, îndeplineau condițiile schemei CFA, articolul 15 b din Legea din 1969 și dispozițiile care decurg din acesta rămân aplicabile. Acest articol 2 prevede de asemenea că această dispoziție tranzitorie se aplică pentru o perioadă de 10 ani calculată de la data la care contribuabilul putea constitui o rezervă, fără ca această perioadă să poată depăși data de 31 decembrie 2010.

Istoricul cauzei

Faptele anterioare deciziei în litigiu

8 În cadrul unei reflecții globale asupra concurenței fiscale dăunătoare, Consiliul Uniunii Europene și reprezentanții guvernelor statelor membre au adoptat, la 1 decembrie 1997, o Rezoluție privind un cod de conduită privind impozitarea activităților economice (JO 1998, C 2, p. 2). În acest context, statele membre s-au angajat să suprime în mod progresiv anumite măsuri fiscale calificate ca dăunătoare, în timp ce Comisia

și-a exprimat intenția de a examina sau de a reexamina, prin prisma normelor privind ajutoarele de stat, regimurile fiscale în vigoare în statele membre.

9 În cadrul acestei examinări, Comisia a solicitat Regatului Țărilor de Jos, printr-o scrisoare din 12 februarie 1999, informații cu privire la schema CFA. Aceste informații au fost furnizate de statul membru menționat printr-o scrisoare din 8 martie 1999.

10 La 27 decembrie 2000, Koninklijke FrieslandCampina NV (denumită în continuare „KFC") a introdus o cerere de aprobare CFA la administrația fiscală olandeză.

11 Printr-o scrisoare din 11 iulie 2001, Comisia a notificat Regatului Țărilor de Jos decizia sa de a deschide procedura prevăzută la articolul 88 alineatul (2) CE în privința schemei CFA (denumită în continuare „Decizia din 11 iulie 2001"). Această decizie, precum și invitația adresată persoanelor interesate de a-și prezenta observațiile cu privire la această schemă au fost publicate în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* (JO 2001, C 306, p. 6).

12 La 26 iulie 2001, administrația fiscală olandeză a informat KFC cu privire la deschiderea procedurii menționate. În consecință, cererea de aprobare CFA formulată de KFC a fost suspendată.

13 Printr-o scrisoare din 3 octombrie 2002, adresată Comisiei, Regatul Țărilor de Jos a arătat că, ținând seama de principiile protecției încrederii legitime și al respectării drepturilor dobândite, această instituție trebuia să permită întreprinderilor care la acel moment erau beneficiare ale schemei CFA să continue să beneficieze de aceasta până la ajungerea la termen a aprobărilor CFA acordate.

14 La 5 decembrie 2002, secretarul de stat pentru finanțe olandez a adoptat o decizie formulată după cum urmează:

„[Noi] am decis să încetăm, de astăzi, examinarea oricărei noi cereri de aplicare a schemei [CFA]."

Decizia în litigiu

15 Prin intermediul deciziei în litigiu, Comisia a declarat schema CFA incompatibilă cu piața comună. Cu toate acestea, Comisia a recunoscut la punctele 111 și 112 din motivarea acestei decizii că, în măsura în care această schemă era comparabilă cu schema instituită în Belgia prin Decretul regal nr. 187 din 30 decembrie 1982 privind impunerea centrelor de coordonare (denumită în continuare „schema BCC"), care, se considerase, nu implica un ajutor în sensul articolului 87 alineatul (1) CE, beneficiarii schemei CFA la momentul Deciziei din 11 iulie 2001 puteau invoca în mod valabil principiul protecției încrederii legitime. Astfel, pe baza articolului 14 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului [88 CE] (JO L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41), care dispune printre altele că „Comisia nu solicită recuperarea ajutorului în cazul în care aceasta ar contraveni unui principiu general de drept comunitar", Comisia a renunțat să mai dispună recuperarea ajutoarelor primite în aplicarea schemei CFA.

16 În plus, la articolul 2 din decizia în litigiu, Comisia a admis că beneficiarii schemei CFA la momentul Deciziei din 11 iulie 2001 puteau continua să beneficieze de aceasta până la expirarea aprobărilor CFA pe 10 ani care le fuseseră acordate de administrația fiscală olandeză, dar nu mai târziu de 31 decembrie 2010. În particular, ținând seama de progresele realizate la nivel comunitar în domeniul combaterii concurenței fiscale dăunătoare și de perspectiva unei reduceri progresive a numărului de beneficiari ai schemei CFA, Comisia a apreciat, la punctul 118 din motivarea deciziei în litigiu, că

beneficiarii schemei menționate ar putea continua, ca urmare a „acestor împrejurări excepționale”, atât să constituie noi rezerve, cât și să le utilizeze pe cele existente.

Faptele posterioare deciziei în litigiu

17 Printr-o scrisoare din 11 aprilie 2003, Regatul Țărilor de Jos a solicitat Comisiei, printre altele, să confirme în scris că regimul tranzitoriu prevăzut la articolul 2 din decizia în litigiu se aplică și întreprinderilor care, deși nu beneficiau încă de o aprobare CFA, introduseseră o cerere pentru o primă aprobare CFA înainte de 5 decembrie 2002, dată de la care orice nouă cerere pentru o asemenea aprobare fusese respinsă, în măsura în care aceste întreprinderi îndeplineau condițiile schemei CFA la momentul Deciziei din 11 iulie 2001.

18 Printr-o scrisoare din data de 7 iulie 2003, Comisia a indicat că rezultă în mod clar de la punctul 118 din motivare și de la articolul 2 din decizia în litigiu că regimul tranzitoriu prevăzut de aceasta nu se aplică întreprinderilor menționate. A precizat de asemenea că, deși autoritățile olandeze acordaseră o aprobare CFA întreprinderilor respective, aceasta ar echivala cu acordarea unui ajutor nou în contradicție cu decizia menționată.

19 La 21 august 2003, administrația fiscală olandeză a respins cererea de aprobare CFA formulată de KFC pentru motivul că Comisia adoptase o decizie negativă în privința schemei CFA, astfel cum fusese precizată în scrisoarea din 7 iulie 2003 a acesteia din urmă.

Acțiunea în fața Tribunalului și ordonanța atacată

20 În fața Tribunalului, KFC a solicitat anularea articolului 2 din decizia în litigiu în măsura în care exclude din regimul tranzitoriu pe care îl prevede operatorii care, la momentul Deciziei din 11 iulie 2001, introduseseră deja la administrația fiscală olandeză o cerere de aprobare CFA care nu fusese încă soluționată la această dată.

21 Astfel cum rezultă de la punctul 103 din hotărârea atacată, KFC își întemeia acțiunea pe trei motive. Primul dintre acestea, cuprinzând două aspecte, se referea, în primul rând, la încălcarea principiului protecției încrederii legitime și, în al doilea rând, la obligația Comisiei de a ști că existau cereri de aprobare CFA pendinte la momentul Deciziei din 11 iulie 2001. Al doilea motiv era dedus din încălcarea principiului egalității de tratament, iar al treilea din încălcarea obligației de motivare.

22 În principal, Comisia a ridicat două excepții de inadmisibilitate, iar în subsidiar a solicitat Tribunalului să respingă acțiunea ca nefondată.

23 Tribunalul a respins aceste excepții de inadmisibilitate. Mai întâi, în ceea ce privește cauza de inadmisibilitate dedusă din lipsa interesului de a exercita acțiunea, Tribunalul a apreciat la punctul 72 din hotărârea atacată că, în cazul în care acțiunea era admisă, KFC ar fi putut formula anumite pretenții față de autoritățile olandeze în ceea ce privește beneficiul schemei CFA sau, cel puțin, le-ar fi determinat pe acestea să îi examineze cererea, împrejurare care demonstrează existența interesului de a exercita acțiunea.

24 În continuare, în ceea ce privește cauza de inadmisibilitate dedusă din lipsa calității procesuale active, Tribunalul a apreciat, la punctele 94 și 98 din hotărârea atacată, că KFC este în mod direct și individual vizată de decizia în litigiu, întrucât face parte

dintr-un cerc închis de contribuabili a căror cerere de aprobare CFA era încă pendinte la momentul deciziei autorităților olandeze de suspendare a examinării unor asemenea cereri.

25 La punctul 99 din hotărârea atacată, Tribunalul a apreciat că împrejurarea că cererile contribuabililor care aparțin acestui cerc închis aveau ca obiect o primă aprobare care să le confere dreptul de a beneficia de o schemă fiscală dată, iar nu reînnoirea unei aprobări existente precum în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 22 iunie 2006, Belgia și Forum 187/Comisia (C-182/03 și C-217/03, Rec., p. I-5479), nu este de natură a înlătura constatarea potrivit căreia acești contribuabili au fost în mod special afectați prin decizia în litigiu.

26 În continuare, Tribunalul a admis acțiunea KFC și a anulat articolul 2 din decizia în litigiu în măsura în care exclude din regimul tranzitoriu pe care îl prevede operatorii care, la momentul Deciziei din 11 iulie 2001, introduseseră la administrația fiscală olandeză o cerere de aprobare CFA care nu fusese încă soluționată.

27 Astfel, Tribunalul a considerat fondate primul și al doilea motiv, deduse din încălcarea principiilor protecției încrederii legitime și, respectiv, al egalității de tratament.

28 În ceea ce privește încălcarea principiului protecției încrederii legitime, Tribunalul a subliniat la punctele 125 și 126 din hotărârea atacată că acest principiu, care vizează garantarea previzibilității situațiilor și a raporturilor juridice care țin doar de dreptul comunitar, nu privește situațiile juridice care țin în mod exclusiv de dreptul național. Prin urmare, aspectul dacă KFC beneficiază sau nu beneficiază de schema CFA și aspectul dacă îndeplinește condițiile pentru a beneficia de această schemă ar fi irelevante pentru a aprecia existența unei încrederi legitime, în ceea ce o privește, în compatibilitatea schemei CFA cu dreptul comunitar.

29 Referindu-se la Hotărârea Belgia și Forum 187/Comisia, citată anterior, Tribunalul a amintit, la punctul 127 din hotărârea atacată, că aplicarea principiului protecției încrederii legitime impune ca o instituție comunitară să fi determinat un subiect de drept să nutrească, în forul său interior, speranțe întemeiate prin furnizarea unor asigurări precise, caracterul legitim al încrederii necesare implicând ca un operator economic prudent și avizat să fie în mod rezonabil încredințat că situația care rezultă din actul sau din conduita instituției în cauză se va menține. Tribunalul a mai amintit că un interes public peremptoriu poate, cu toate acestea, să se opună protecției pe care o conferă principiul menționat.

30 În speță, în ceea ce privește, în primul rând, existența unei încrederi din partea KFC, Tribunalul a considerat la punctul 131 din hotărârea atacată că, pentru motivele enunțate la punctele 111 și 112 din motivarea deciziei în litigiu, menționate la punctul 15 din prezenta hotărâre, conduita Comisiei în privința schemei BCC a creat o încredere în faptul că schema CFA nu constituia o schemă interzisă de ajutoare.

31 În al doilea rând, în ceea ce privește caracterul legitim al acestei încrederi, Tribunalul a apreciat la punctele 132-135 din hotărârea atacată că deschiderea, prin Decizia din 11 iulie 2001, a procedurii oficiale de investigare în privința schemei CFA nu putea prefigura calificarea pe care ar reține-o Comisia în privința schemei menționate în cuprinsul deciziei sale finale, astfel încât această decizie nu poate, în sine, să se opună invocării de către KFC a beneficiului principiului protecției încrederii legitime. La punctul 136 din hotărârea atacată, Tribunalul a adăugat că, chiar dacă s-ar presupune că decizia menționată ar fi fost susceptibilă să zdruncine încrederea KFC în compatibilitatea schemei CFA cu normele Tratatului CE, KFC putea, cu toate acestea, să se aștepte ca decizia în litigiu, care revine asupra aprecierii pe care Comisia o exprimase anterior cu privire la o schemă similară, și anume schema BCC, să îi lase timpul necesar pentru a lua efectiv în considerare această schimbare de apreciere privind compatibilitatea schemei CFA cu piața comună.

32 În această privință, Tribunalul a apreciat, la punctul 137 din hotărârea atacată, că „intervalul de timp care s-a scurs între momentul publicării deciziei de deschidere a procedurii oficiale, respectiv 31 octombrie 2001, și decizia [în litigiu] a fost insuficient pentru a permite [KFC] să ia în considerare incidența unei eventuale decizii care să pună capăt schemei în cauză. Astfel, împrejurarea necontestată că [KFC] a adoptat dispozițiile pe care le consideră necesare pentru a se conforma condițiilor legale ale

schemei CFA […] implică instaurarea unor măsuri contabile și adoptarea unor decizii financiare și economice care nu pot fi modificate într-un termen mai scurt de 15 luni".

33 În al treilea rând, în ceea ce privește evaluarea comparativă a interesului KFC întemeiat pe o încredere legitimă, pe de o parte, și a unui eventual interes comunitar de ordine publică, pe de altă parte, Tribunalul a considerat la punctul 139 din hotărârea atacată că, întrucât Comisia a admis ea însăși în decizia în litigiu că beneficiarii efectivi ai schemei CFA puteau invoca protecția încrederii legitime pentru a obține o perioadă tranzitorie care să le permită să continue să beneficieze de schema menționată, atât prin utilizarea rezervelor existente, cât și prin constituirea unora noi, nu există niciun interes peremptoriu care să se opună aplicării principiului protecției încrederii legitime în beneficiul KFC.

34 Pe baza acestor elemente Tribunalul a admis, la punctul 140 din hotărârea atacată, primul motiv invocat de KFC în măsura în care acesta era dedus din încălcarea principiului protecției încrederii legitime.

35 În ceea ce privește al doilea aspect al acestui motiv, Tribunalul a adăugat în continuare, la punctele 141-143 din aceeași hotărâre, că aspectul dacă instituția comunitară în cauză era în mod efectiv la curent cu situația operatorului care înțelege să invoce protecția încrederii legitime este străin condițiilor în care își găsește aplicare principiul menționat. Astfel, în considerarea funcției acestuia, de garantare a previzibilității situațiilor și relațiilor juridice care țin de dreptul comunitar, aplicabilitatea sa nu poate depinde de aspectul dacă instituția care a revenit asupra unei aprecieri anterioare era în mod concret informată cu privire la toate situațiile și relațiile juridice a căror previzibilitate este afectată prin schimbarea sa de atitudine. Pentru aceste motive, Tribunalul a considerat că aspectul cunoașterii efective de către Comisie a situației concrete a KFC la data Deciziei din 11 iulie 2001 este irelevantă în privința aprecierii motivului dedus din încălcarea principiului protecției încrederii legitime.

36 În ceea ce privește al doilea motiv invocat de KFC, dedus din încălcarea principiului egalității de tratament, Tribunalul a considerat la punctele 149 și 150 din hotărârea atacată că, prin neprevederea unor măsuri tranzitorii în ceea ce privește contribuabilii ale căror cereri erau încă pendinte la momentul notificării deciziei în litigiu, Comisia a încălcat acest principiu. În această privință, Tribunalul s-a întemeiat pe propria analiză a motivului dedus din încălcarea principiului protecției încrederii legitime.

37 În aceste condiții, Tribunalul a apreciat că nu mai era necesară examinarea celui de al treilea motiv invocat de KFC.

Concluziile părților

38 În principal, Comisia solicită Curții anularea hotărârii atacate, respingerea acțiunii formulate de KFC vizând anularea deciziei în litigiu și obligarea acesteia din urmă la plata cheltuielilor de judecată. În subsidiar, solicită anularea hotărârii atacate în măsura în care conferă drepturi altor operatori decât KFC care, la momentul Deciziei din 11 iulie 2001, introduseseră la administrația fiscală olandeză o cerere de aprobare CFA și respingerea acțiunii în anularea deciziei în litigiu în măsura în care tinde să confere drepturi unor asemenea operatori.

39 KFC solicită respingerea recursului și obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

40 În susținerea recursului formulat, Comisia invocă șase motive. Primul și al doilea motiv sunt deduse din erorile de drept pe care Tribunalul le-ar fi comis considerând, la punctul 66 din hotărârea atacată, că KFC avea interesul de a exercita acțiunea împotriva deciziei în litigiu chiar dacă nu îndeplinea condițiile prevăzute de dreptul olandez pentru a putea beneficia de schema CFA și respectiv, la punctul 100 din hotărârea menționată, că KFC era vizată în mod individual prin această decizie.

41 Al treilea motiv este dedus dintr-o eroare de drept pe care Tribunalul ar fi comis-o considerând, la punctele 141-143 din hotărârea atacată, că împrejurarea că Comisia nu cunoștea existența și situația KFC, precum și a altor întreprinderi care se găseau într-o situație identică cu a sa nu era relevantă pentru aprecierea existenței unei încrederi legitime din partea KFC.

42 Al patrulea motiv este format din două aspecte, deduse, primul, dintr-o denaturare a faptelor comisă de Tribunal la punctul 137 din hotărârea atacată și, al doilea, dintr-o eroare de drept pe care Tribunalul ar fi comis-o cu ocazia examinării, la punctele 125-140 din hotărârea atacată, a încrederii legitime a cărei existență o pretindea KFC.

43 Al cincilea motiv este dedus dintr-o eroare de drept pe care Tribunalul ar fi comis-o considerând, la punctele 149 și 150 din această hotărâre, că Comisia încălcase principiul egalității de tratament tratând în mod diferit contribuabili care puteau toți să pretindă acordarea unei perioade tranzitorii.

44 În sfârșit, al șaselea motiv este dedus din eroarea de drept pe care Tribunalul ar fi comis-o în măsura în care acesta, prin modul de formulare a dispozitivului hotărârii atacate, a conferit drepturi tuturor operatorilor care introduseseră o cerere pentru o primă aprobare CFA la momentul Deciziei din 11 iulie 2001.

Cu privire la al doilea motiv

Argumentele părților

45 Prin intermediul celui de al doilea motiv, care trebuie examinat mai întâi, Comisia arată că Tribunalul a comis o eroare de drept considerând, la punctul 100 din hotărârea atacată, că KFC era vizată în mod individual prin decizia în litigiu. Această situație nu s-ar regăsi în speță, deoarece această decizie este o măsură cu aplicabilitate generală, iar KFC, nefiind beneficiară a schemei CFA, aparține unui grup nedeterminat de beneficiari potențiali ai acestuia. Împrejurarea că KFC a introdus o cerere de aprobare CFA anterior Deciziei din 11 iulie 2001 nu ar avea niciun efect în această privință. Pe de altă parte, Comisia nu avea cunoștință de existența unor întreprinderi aflate într-o situație identică cu cea a KFC, care nu ar fi făcut uz de posibilitatea prevăzută la articolul 88 alineatul (2) CE de a prezenta observații în cadrul procedurii oficiale de investigare a schemei CFA declanșate prin această din urmă decizie.

46 În particular, Comisia reproșează Tribunalului că nu ar fi făcut distincția între situația KFC, care privește o cerere pentru o primă aprobare, și cea referitoare la o cerere de reînnoire a unei aprobări, precum în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Belgia și Forum 187/Comisia, citată anterior. Potrivit Comisiei, KFC este afectată ca și toate celelalte întreprinderi care nu au beneficiat niciodată de schema CFA, iar nu „în mod special", precum întreprinderile vizate de această hotărâre în ceea ce privește schema BCC și a căror situație existentă ar fi fost modificată prin decizia anulată prin hotărârea menționată, situație care nu se regăsește în cazul KFC în ceea ce privește decizia în litigiu.

Aprecierea Curții

47 În conformitate cu articolul 230 al patrulea paragraf CE, o persoană fizică sau juridică poate formula o acțiune împotriva unei decizii adresate unei alte persoane doar dacă respectiva decizie o privește în mod direct și individual.

48 În ceea ce privește prima condiție astfel formulată, jurisprudența este constantă în sensul că faptul, pentru un particular, de a fi în mod direct afectat impune ca măsura comunitară în cauză să producă în mod direct efecte asupra situației juridice a acestui particular și să nu lase nicio putere de apreciere destinatarilor acestei măsuri care sunt însărcinați cu punerea sa în aplicare, aceasta având un caracter pur automat și decurgând doar din reglementarea comunitară, fără aplicarea altor norme intermediare (Hotărârea din 5 mai 1998, Dreyfus/Comisia, C-386/96 P, Rec., p. I-2309, punctul 43 și jurisprudența citată).

49 În speță, astfel cum a constatat Tribunalul la punctul 94 din hotărârea atacată, rezultă din articolul 2 din decizia în litigiu că autoritățile olandeze erau obligate, fără a dispune de nici cea mai mică marjă de apreciere, să respingă orice cerere pentru o primă aprobare CFA pendinte, întreprinderile care nu erau beneficiare ale schemei CFA la momentul Deciziei din 11 iulie 2001 neputând să beneficieze de regimul tranzitoriu.

50 În aceste condiții, în mod temeinic a considerat Tribunalul că decizia în litigiu afectează în mod direct KFC.

51 În ceea ce privește a doua condiție prevăzută la articolul 230 CE, trebuie amintit că împrejurarea că o dispoziție litigioasă are, prin natura și prin domeniul său de aplicare, un caracter general prin faptul că se aplică tuturor operatorilor economici interesați nu exclude totuși posibilitatea de a-i viza individual pe unii dintre aceștia (Hotărârea Belgia și Forum 187/Comisia, citată anterior, punctul 58 și jurisprudența citată).

52 Cu toate acestea, o persoană fizică sau juridică nu poate pretinde că este vizată individual decât dacă dispoziția în litigiu îi aduce atingere în considerarea anumitor calități care îi sunt specifice sau a unei situații de fapt care o caracterizează în raport cu orice altă persoană (Hotărârea Belgia și Forum 187/Comisia, citată anterior, punctul 59).

53 Astfel, o întreprindere nu poate, în principiu, să atace o decizie a Comisiei care interzice o schemă de ajutor sectorială dacă nu este vizată de această decizie decât în temeiul apartenenței sale la sectorul în cauză și al calității sale de potențial beneficiar al schemei respective. O asemenea decizie se prezintă, față de această întreprindere, ca o măsură cu aplicabilitate generală care se aplică unor situații determinate în mod obiectiv și produce efecte juridice în privința unei categorii de persoane avute în vedere în mod general și abstract (Hotărârea din 2 februarie 1988, Kwekerij van der Kooy și alții/Comisia, 67/85, 68/85 și 70/85, Rec., p. 219, punctul 15, Hotărârea din 7 decembrie 1993, Federmineraria și alții/Comisia, C-6/92, Rec., p. I-6357, punctul 14, precum și Hotărârea din 19 octombrie 2000, Italia și Sardegna Lines/Comisia, C-15/98 și C-105/99, Rec., p. I-8855, punctul 33).

54 În schimb, Curtea a decis că, în cazul în care actul atacat afectează un grup de persoane care erau identificate sau identificabile la momentul în care acest act a fost adoptat și în funcție de criterii proprii membrilor acestui grup, persoanele respective pot fi vizate în mod individual de actul menționat în măsura în care fac parte dintr-un cerc restrâns de operatori economici (a se vedea Hotărârea din 17 ianuarie 1985, Piraiki-Patraiki și alții/Comisia, 11/82, Rec., p. 207, punctul 31, Hotărârea din 26 iunie 1990, Sofrimport/Comisia, C-152/88, Rec., p. I-2477, punctul 11, precum și Hotărârea Belgia și Forum 187/Comisia, citată anterior, punctul 60).

55 Este cert, pe de o parte, că decizia în litigiu a avut drept consecință respingerea fără vreo examinare a cererilor pentru o primă aprobare CFA pendinte la data notificării acestei decizii și, pe de altă parte, că întreprinderile respective erau perfect identificabile, tocmai din cauza existenței unei asemenea cereri, la momentul la care a fost adoptată decizia menționată. În această privință, trebuie amintit că KFC făcea parte dintr-un grup de cel mult 14 solicitanți de primă aprobare CFA ale căror cereri erau pendinte la momentul Deciziei din 11 iulie 2001, că aceste cereri au fost suspendate în urma acestei decizii și că autoritățile olandeze au anunțat la 5 decembrie 2002 că încetează de îndată să examineze orice nouă cerere de aplicare a schemei CFA.

56 Astfel cum Tribunalul a constatat în mod temeinic la punctele 98 și 100 din hotărârea atacată, KFC făcea, așadar, parte dintr-un cerc închis de întreprinderi, iar nu dintr-un

grup nedeterminat de întreprinderi care să aparțină sectorului vizat, în mod special afectate de decizia în litigiu.

57 Astfel, trebuie subliniat că, pentru a beneficia de schema CFA, o întreprindere care a făcut o cerere pentru o primă aprobare CFA trebuia să fi adoptat deja dispozițiile necesare în vederea îndeplinirii criteriilor necesare pentru această schemă. În plus, întrucât autoritățile olandeze nu dispuneau de nicio marjă de apreciere în această privință, trebuiau să acorde o asemenea aprobare dacă erau îndeplinite criteriile menționate. Astfel, trebuie să se considere că întreprinderile ale căror cereri pentru o primă aprobare CFA erau pendinte sunt vizate de decizia în litigiu în considerarea calităților care le sunt proprii și a unei situații de fapt care le caracterizează în raport cu orice altă întreprindere care aparține sectorului în cauză și care nu a depus o cerere pentru o primă aprobare CFA.

58 Rezultă că aceste întreprinderi au calitate procesuală activă, putând ataca în nume propriu decizia în litigiu.

59 Această constatare nu este pusă la îndoială de argumentul Comisiei potrivit căruia, pe de o parte, nu avea cunoștință de existența întreprinderilor aflate în situația KFC și, pe de altă parte, aceasta din urmă nu ar fi făcut uz de posibilitatea prevăzută la articolul 88 alineatul (2) CE de a prezenta observații în cadrul procedurii oficiale de investigare a schemei CFA. Astfel, cunoașterea de către Comisie a situației întreprinderilor care solicitaseră o primă aprobare CFA nu are incidență asupra calității acestora de a fi în mod individual afectate de decizia în litigiu.

60 În consecință, în mod temeinic Tribunalul a considerat că KFC avea calitate procesuală activă.

61 Rezultă că al doilea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la primul motiv

Argumentele părților

62 Comisia consideră că, întrucât a apreciat, la punctul 66 din hotărârea atacată, că KFC avea un interes de a exercita acțiunea chiar dacă nu îndeplinea condițiile schemei CFA, Tribunalul ar fi comis o eroare de drept. Aceasta arată că, potrivit unei jurisprudențe constante, existența unui interes de a exercita acțiunea presupune ca anularea actului atacat să fie susceptibilă, în sine, să aibă consecințe juridice. Or, dat fiind faptul că anularea solicitată nu poate procura un avantaj pentru KFC decât dacă autoritățile olandeze constată în viitor că KFC îndeplinește condițiile de acordare a schemei CFA, în absența unei asemenea constatări, această anulare nu ar avea niciun efect juridic asupra situației sale.

Aprecierea Curții

63 Potrivit unei jurisprudențe constante, interesul reclamantului de a exercita acțiunea, în raport cu obiectul acesteia, presupune ca acțiunea să fie susceptibilă, prin rezultatul său, să aducă un beneficiu părții care a formulat-o (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iulie 2002, Unión de Pequeños Agricultores/Consiliul, C-50/00 P, Rec., p. I-6677, punctul 21, Hotărârea din 3 aprilie 2003, Parlamentul European/Samper, C-277/01 P, Rec., p. I-3019, punctele 30 și 31, precum și Ordonanța din 5 martie 2009, Comisia/Provincia di Imperia, C-183/08 P, punctul 19 și jurisprudența citată).

64 În speță, este cert că, dacă decizia în litigiu ar fi extins regimul tranzitoriu la cererile pentru o primă aprobare CFA pendinte la data notificării acestei decizii, acestea din urmă ar fi fost examinate de autoritățile olandeze. În această privință, trebuie amintit că aceste autorități nu dispuneau de nicio putere discreționară, având obligația de a acorda aprobarea menționată dacă criteriile necesare pentru a beneficia de schema CFA erau îndeplinite.

65 Astfel, la data introducerii acțiunii sale la Tribunal, KFC dispunea de un interes de a o exercita, născut și actual, împotriva deciziei în litigiu, în măsura în care, în cazul anulării acesteia, cererea sa pentru o primă aprobare CFA ar fi fost admisibilă, astfel încât KFC ar fi putut avea acces la schema menționată dacă îndeplinea criteriile menționate. Astfel cum Tribunalul a considerat în mod temeinic la punctele 59 și 66 din hotărârea atacată, această împrejurare, în sine, era suficientă pentru a aduce KFC un „beneficiu" în sensul jurisprudenței amintite la punctul 63 din prezenta hotărâre.

66 Argumentul Comisiei potrivit căruia KFC nu îndeplinea criteriile schemei CFA nu este de natură să pună la îndoială această afirmație, din moment ce nu este vorba de un fapt juridicește dovedit și incontestabil. Astfel, în cazul respingerii prezentului recurs sau al confirmării anulării deciziei în litigiu la capătul sau ca urmare a prezentei proceduri, nu este exclus ca autoritățile olandeze să fie nevoite să acorde KFC beneficiul schemei CFA (a se vedea, prin analogie, Ordonanța din 25 ianuarie 2001, Lech-Stahlwerke/Comisia, C-111/99 P, Rec., p. I-727, punctul 19).

67 În aceste împrejurări, Comisia nu a dovedit că acțiunea KFC în fața Tribunalului nu era susceptibilă, prin prisma rezultatului său, să aducă KFC un beneficiu.

68 Prin urmare, în mod temeinic Tribunalul a considerat că KFC avea interesul de a exercita acțiunea.

69 Rezultă că primul motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect al celui de al patrulea motiv

Argumentele părților

70 Prin intermediul celui de al doilea aspect al celui de al patrulea motiv, Comisia arată că Tribunalul a comis o eroare de drept considerând, la punctele 125-140 din hotărârea atacată, că neacordarea pentru KFC a beneficiului schemei CFA nu are incidență asupra aplicabilității principiului protecției încrederii legitime pentru motivul că este vorba de o situație juridică care ține exclusiv de dreptul național.

71 Cu toate acestea, ar fi vorba în speță de a determina dacă dreptul comunitar impunea Comisiei să autorizeze administrația fiscală olandeză să acorde o aprobare CFA pentru KFC în aplicarea acestui principiu.

72 Or, principiul menționat nu ar fi aplicabil în speță.

73 Astfel, în primul rând, Comisia nici nu ar fi oferit KFC, de a cărei existență nu avea cunoștință, o asigurare precisă potrivit căreia schema CFA ar fi compatibilă cu piața comună și nici nu și-ar fi luat un angajament specific în privința KFC în acest sens.

74 În al doilea rând, KFC nu ar fi un operator economic prudent și avizat în sensul jurisprudenței relative la principiul protecției încrederii legitime.

75 Astfel, în primul rând, s-ar impune să se distingă în această privință între situația unui operator economic care solicită reînnoirea unei aprobări care i-ar conferi dreptul la o schemă de ajutoare considerată anterior compatibilă cu piața comună, precum în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Belgia și Forum 187/Comisia, citată anterior, de cea a unei întreprinderi care, precum KFC, nu a dispus niciodată de o asemenea aprobare și care nu ar putea, în consecință, să invoce o încredere legitimă pentru a pretinde să beneficieze de regimul tranzitoriu care prevede menținerea temporară a schemei de ajutoare respective.

76 În al doilea rând, Comisia arată că, chiar dacă s-ar admite că KFC a realizat investiții considerabile pentru a îndeplini condițiile impuse de dreptul olandez pentru a beneficia de schema CFA, aceasta a prezentat o cerere pentru o primă aprobare CFA autorităților olandeze la 27 decembrie 2000, în timp ce, ca urmare a publicării Rezoluției privind un cod de conduită privind impozitarea activităților economice, menționată la punctul 8 din prezenta hotărâre, și a Comunicării Comisiei privind aplicarea normelor privind ajutorul de stat în cazul măsurilor referitoare la impozitarea directă a activităților economice (JO 1998, C 384, p. 3, Ediție specială, 08/vol. 3, p. 151), toți operatorii economici prudenți și avizați știau, din anul 1998, că era probabil ca Comisia să califice schema CFA drept schemă de ajutoare de stat și să o declare incompatibilă cu piața comună. Prin urmare, constatarea conținută la punctul 135 din hotărârea atacată potrivit căreia, „doar pe baza Deciziei din 11 iulie 2001, un operator prudent și avizat nu era în măsură să prevadă adoptarea deciziei [în litigiu]" ar fi incorectă și ar justifica în sine anularea acestei hotărâri.

77 În al treilea rând, împrejurarea că ar fi fost posibil ca, în urma Deciziei din 11 iulie 2001, Comisia să adopte o decizie prin care să constate că schema CFA nu constituie o schemă de ajutoare nu ar antrena posibilitatea ca KFC să se poată prevala în mod valabil de principiul protecției încrederii legitime, contrar a ceea ce Tribunalul a considerat la punctul 132 din hotărârea atacată.

78 În continuare, în ceea ce privește evaluarea comparativă a intereselor, Comisia consideră că încrederea KFC ar fi, în orice ipoteză, de natură foarte generală și că nu există nicio legătură logică între, pe de o parte, constatarea potrivit căreia beneficiarii efectivi ai schemei CFA pot invoca principiul protecției încrederii legitime și, pe de altă

parte, concluzia Tribunalului potrivit căreia niciun interes comunitar peremptoriu nu se opune ca KFC să invoce în mod util acest principiu.

79 În sfârșit, hotărârea atacată ar incita, în viitor, toți operatorii care au introdus o cerere de ajutor înainte de deschiderea procedurii prevăzute la articolul 88 alineatul (2) CE să formuleze o acțiune în anulare.

80 KFC replică, mai întâi, în sensul că jurisprudența Curții nu impune ca încrederea legitimă care trebuie protejată să fie întemeiată pe angajamente concrete ale unei instituții comunitare. Astfel, ar fi contradictoriu din partea Comisiei să admită, astfel cum ar fi procedat în decizia în litigiu, că decizia sa privind schema BCC a dat naștere unei încrederi legitime și să afirme, în cererea sa de recurs, că este vorba „doar de o decizie referitoare la o altă schemă de ajutoare oarecum comparabilă", iar nu de un angajament specific în privința KFC. În plus, niciuna dintre întreprinderile vizate de regimul tranzitoriu prevăzut de decizia în litigiu nu ar fi primit un asemenea angajament.

81 În continuare, referitor la calificarea drept operator economic prudent și avizat în ceea ce privește KFC, aceasta susține că nu există niciun motiv pentru a considera ca atare beneficiarii schemei BCC aflați în așteptarea unei decizii relative la cererea lor de reînnoire a aprobării în cadrul acestei scheme, în timp ce ea însăși, aflată în așteptarea unui răspuns la cererea sa pentru o primă aprobare CFA, nu ar constitui un operator economic prudent și avizat. În plus, astfel cum a constatat Tribunalul, Decizia din 11 iulie 2001 nu putea, în opinia KFC, să aibă drept consecință că încrederea sa legitimă în compatibilitatea schemei CFA cu piața comună a încetat să existe la această dată. *A fortiori*, această încredere legitimă nu ar fi putut înceta să existe anterior acestei decizii.

82 În sfârșit, în ceea ce privește evaluarea comparativă a intereselor, aspectul dacă încrederea legitimă a KFC este „de natură foarte generală" sau altfel ar fi nepertinent. Astfel, odată încrederea legitimă dovedită, oricare ar fi maniera în care Comisia a făcut-o să apară, interesul subiectului de drept vizat ar trebui pus în balanță cu interesul comunitar.

83 În orice caz, Comisia nu ar demonstra în ce mod interesul comunitar se opune acordării beneficiului regimului tranzitoriu către 14 întreprinderi ale căror cereri pentru o primă aprobare CFA erau pendinte la data deciziei în litigiu. În plus, nici amploarea ajutorului acordat sau care trebuie acordat, nici numărul întreprinderilor care pot invoca principiul protecției încrederii legitime pentru a pretinde beneficiul regimului tranzitoriu nu ar putea influența aplicarea acestui principiu. În sfârșit, întrucât situații precum cea din speță sunt rare, hotărârea atacată nu va determina, potrivit KFC, un aflux la schema de ajutoare nenotificate.

Aprecierea Curții

84 Curtea a statuat în mod repetat că dreptul de a se prevala de principiul protecției încrederii legitime se extinde la orice justițiabil pe care o instituție comunitară l-a determinat să nutrească speranțe întemeiate prin furnizarea unor asigurări precise. Cu toate acestea, atunci când un operator economic prudent și avizat este în măsură să prevadă adoptarea unei măsuri comunitare de natură să îi afecteze interesele, el nu poate invoca beneficiul acestui principiu atunci când această măsură este adoptată (a se vedea în acest sens Hotărârea Belgia și Forum 187/Comisia, citată anterior, punctul 147 și jurisprudența citată).

85 Pe de altă parte, chiar dacă s-ar presupune că, în prealabil, Comunitatea Europeană ar fi creat o situație susceptibilă să genereze o încredere legitimă, un interes public peremptoriu se poate opune adoptării unor măsuri tranzitorii pentru situațiile născute anterior intrării în vigoare a noii reglementări, dar care nu și-au încheiat încă evoluția (Hotărârea Belgia și Forum 187/Comisia, citată anterior, punctul 148, precum și jurisprudența citată).

86 Curtea a statuat de asemenea că, în lipsa interesului public peremptoriu, Comisia, întrucât nu a însoțit înlăturarea unei reglementări de măsuri tranzitorii care să protejeze încrederea pe care operatorul putea în mod legitim să o aibă în reglementarea comunitară, a încălcat o normă superioară de drept (Hotărârea Belgia și Forum 187/Comisia, citată anterior, punctul 149 și jurisprudența citată).

87 În lumina a ceea ce precedă, este important de amintit în primul rând că, la punctele 111 și 112 din motivarea deciziei în litigiu, Comisia a considerat ea însăși că schema CFA prezintă similitudini cu schema BCC și că, întrucât a apreciat, în Decizia din 2 mai 1984 privind schema BCC [Al paisprezecelea raport privind politica de concurență (1984), p. 271], că sistemul pe care se întemeia acesta din urmă nu presupunea un ajutor în sensul articolului 92 alineatul (1) din Tratatul CEE [devenit articolul 92 alineatul (1) din Tratatul CE, el însuși devenit, după modificare, articolul 87 alineatul (1) CE], ar fi admis argumentele Regatului Țărilor de Jos și ale terților interesați privind existența unei încrederi legitime la beneficiarii schemei CFA, renunțând astfel să mai dispună recuperarea ajutoarelor acordate.

88 Este, cu toate acestea, important să se sublinieze că KFC se afla într-o situație diferită de cea a contribuabililor în privința cărora Comisia a admis existența încrederii legitime prin punctele 113-118 din motivarea deciziei în litigiu, din moment ce nu era beneficiară a schemei CFA, ci doar introdusese o cerere pentru o primă aprobare CFA.

89 Astfel, chiar dacă, după cum susține KFC, inspectorul este obligat să acorde o aprobare CFA oricărui contribuabil care formulează o cerere în acest sens și care îndeplinește condițiile legale pentru a putea beneficia de aceasta, totuși legislația olandeză prevede necesitatea adoptării unei decizii a inspectorului după verificarea îndeplinirii de către contribuabil a acestor condiții legale, decizia menționată putând, în plus, să fie la rândul său însoțită de anumite condiții.

90 Pe de altă parte, situația contribuabililor care au introdus o cerere pentru o primă aprobare CFA nu poate fi comparată în mod util cu cea a contribuabililor care introduseseră o cerere de reînnoire a unei aprobări pentru schema BCC, în privința căreia Curtea a recunoscut existența încrederii legitime în cuprinsul Hotărârii Belgia și Forum 187/Comisia, citată anterior.

91 În cuprinsul acestei hotărâri, Curtea a ținut seama de investițiile importante la care procedaseră beneficiarii aprobării pentru schema BCC care solicitau reînnoirea acesteia precum și de angajamentele pe termen lung pe care și le asumaseră. Or, solicitanții unei

prime aprobări CFA nu se află, în principiu, în aceeași situație cu un contribuabil deja beneficiar al unei aprobări CFA, în ceea ce privește investițiile și angajamentele.

92 Este important de subliniat în această privință că KFC nu a menționat niciodată în mod concret investiții deja realizate, nici angajamente deja asumate. Dimpotrivă, rezultă din poziția sa în fața Tribunalului, astfel cum a fost sintetizată la punctul 51 din hotărârea atacată, că, „deși Comisia nu adoptase decizia în litigiu, ea ar fi putut alimenta, începând din anul 2000, rezerva sa pentru riscuri până la stabilirea unor avize definitive de impozitare". De asemenea, KFC menționează decizii pe care le-ar fi putut adopta în materie de rezerve pentru riscuri și locul sediului societății de finanțare.

93 Aceste diferite elemente arată că KFC contestă că nu ar fi putut beneficia, pentru viitor, de o aprobare CFA.

94 Or, o asemenea situație este diferită de cea a beneficiarilor unei aprobări CFA, care, în lipsa adoptării unor măsuri tranzitorii, ar fi fost prejudiciați în considerarea investițiilor efectuate sau a angajamentelor asumate în trecut, la un moment în care legalitatea schemei fiscale vizate nu fusese pusă în discuție.

95 În consecință, întrucât a apreciat, la punctul 140 din hotărârea atacată, că Comisia a încălcat principiul protecției încrederii legitime prin neadmiterea KFC la beneficiul regimului tranzitoriu prevăzut de decizia în litigiu, Tribunalul a comis o eroare de drept.

96 Rezultă că al doilea aspect al celui de al patrulea motiv este întemeiat.

Cu privire la al treilea motiv și la primul aspect al celui de al patrulea motiv

97 Întrucât al doilea aspect al celui de al patrulea motiv a fost admis, nu este necesară examinarea primului aspect al celui de al patrulea motiv și nici a celui de al treilea motiv.

Cu privire la al cincilea motiv

Argumentele părților

98 Comisia consideră că Tribunalul a comis o eroare de drept apreciind că KFC putea să se prevaleze de principiul egalității de tratament. Aceasta arată printre altele că, în orice caz, KFC nu poate fi asimilată unor întreprinderi beneficiare ale schemei CFA care au formulat observații în cadrul procedurii deschise prin Decizia din 11 iulie 2001 și pentru care autoritățile olandeze au solicitat instaurarea unui regim tranzitoriu.

99 KFC consideră că acest motiv ar trebui să fie considerat inadmisibil în măsura în care s-ar referi la aspecte de fapt și ar trebui să fie respins cu privire la rest. În această privință, amintește că, referitor la principiul egalității de tratament, unicul aspect pertinent este acela dacă există diferențe obiective de o anumită importanță de natură să justifice o diferență de tratament. Or, niciuna dintre pretinsele diferențe avansate de Comisie în ceea ce privește situația KFC și, respectiv, cea a întreprinderilor beneficiare ale schemei CFA la momentul Deciziei din 11 iulie 2001 nu ar fi de natură să justifice o diferență de tratament.

Aprecierea Curții

100 Trebuie amintit că, în virtutea unei jurisprudențe constante, o încălcare a principiului general de drept comunitar referitor la egalitatea de tratament constă în aplicarea unor reguli diferite unor situații comparabile sau în aplicarea aceleiași reguli unor situații diferite (a se vedea printre altele Hotărârea din 7 mai 1998, Lease Plan, C-390/96, Rec., p. I-2553, punctul 34, și Hotărârea din 19 septembrie 2000, Germania/Comisia, C-156/98, Rec., p. I-6857, punctul 84).

101 În speță, este cert că Comisia a tratat diferit, în cuprinsul deciziei în litigiu, întreprinderile beneficiare ale schemei CFA și întreprinderile ale căror cereri pentru o primă aprobare CFA erau pendinte la data acestei decizii, acordând un regim tranzitoriu doar celor dintâi.

102 Rezultă de la punctele 87-94 din prezenta hotărâre că această diferență de tratament era justificată, acest criteriu de diferențiere caracterizând situații în mod obiectiv diferite în ceea ce privește aceste două categorii de întreprinderi.

103 Prin urmare, considerând la punctele 149 și 150 din hotărârea atacată că, prin intermediul deciziei în litigiu, Comisia ar fi încălcat principiul egalității de tratament întrucât nu a admis KFC la beneficiul regimului tranzitoriu menționat, pentru motivul că, prin aceasta, ar fi tratat în mod diferit subiecte de drept care se aflau într-o situație comparabilă din perspectiva încrederii legitime pe care o puteau investi în acordarea unei perioade tranzitorii rezonabile, Tribunalul a comis o eroare de drept.

104 Rezultă că al cincilea motiv este întemeiat.

105 Având în vedere tot ceea ce precedă și fără a fi necesar a examina al șaselea motiv, se impune anularea hotărârii atacate.

Cu privire la acțiunea în fața Tribunalului

106 În conformitate cu articolul 61 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție, în cazul în care anulează decizia Tribunalului, Curtea poate fie să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul, atunci când acesta este în stare de judecată, fie să trimită cauza Tribunalului pentru a se pronunța asupra acesteia.

107 În speță, din moment ce rezultă de la punctele 84-95 din prezenta hotărâre că primul aspect al primului motiv formulat de KFC în susținerea acțiunii sale împotriva deciziei în litigiu nu este întemeiat, se impune a examina al doilea aspect al motivului menționat, precum și al doilea și al treilea motiv formulate în susținerea acestei acțiuni.

108 Or, răspunsul, în special în ceea ce privește acest al treilea motiv dedus din încălcarea obligației de motivare, implică aprecieri de fapt pe baza unor elemente care nu au fost examinate de Tribunal.

109 Rezultă din aceasta că acțiunea menționată nu este în stare de judecată pentru a fi soluționată de Curte, astfel încât se impune trimiterea cauzei Tribunalului pentru a se pronunța asupra acestui aspect și asupra acestor motive.

Cu privire la cheltuielile de judecată

110 Întrucât cauza este trimisă Tribunalului spre rejudecare, cererea privind cheltuielile de judecată aferente prezentei proceduri de recurs se soluționează odată cu fondul.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară și hotărăște:

1) Anulează Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 12 septembrie 2007, Koninklijke Friesland Foods/Comisia (T-348/03).

2) Trimite cauza spre rejudecare Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene.

3) Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.

Semnături